

Gabonak nahi ez zituen zuhaitza

Elurtutako mendiz inguratutako herri batean baso bat zegoen. Familiak hara joaten ziren urtero Gabonetako zuhaitz perfektuaren bila. Zuhaitz harroen artean izei berezi bat bizi zen: Txinparta. Mehea zen, adar gutxikoa, eta ahal zuen guztia egiten zuen inork aukera ez zezan.

Txinpartak uste zuen ez zela apaintzeko bezain polita. Zuhaitz handi eta hostotsuek iseka egiten zioten.

— Inork ez zaitu aukeratuko, Txinparta! Begira zure adar mehe horiei. Izar bati ere ezin diozu eutsi!

Hitz haiek tristatu egiten zuten, baina lasaitasun apur bat ere sentitzen zuen. Ez zuen nahi inork moztea, ezta hainbeste maite zuen basotik urruntzea ere.

Abenduko goiz hotz batean, Pau izeneko haur bat agertu zen, familiarekin Gabonak ospatzeko zuhaitz bila. Ez zuen handiena edo deigarriena nahi. Beste inork aukeratu ez zuen zuhaitz bati aukera eman nahi zion.

Txinparta ikustean, tinko begiratu zion.

— Zu perfektua zara. Zurekin ospatu nahi nituzke Gabonak.

Txinparta nahastuta geratu zen. Beste zuhaitzak bezain polita ez zela azaldu nahi zion, eta ez zituela sustraiak galdu nahi. Pau haren ondoan gelditu zen. Familiaren eta lursaila zaintzen zuen pertsonaren laguntzaz, loreontzi handi bat prestatu zuen. Izei txikia sustrai-lurrarekin atera zuten kontuz, moztu gabe. Jaiak amaitzean, basotik gertu zegoen etxeko lorategian landatuko zuten.

Etxean, familia apaintzen hasi zen. Izarrak bezala distiratzen zuten argiak, eskuz egindako girlandak eta istorioz betetako egurrezko irudiak jarri zizkioten. Bat amonak egina zen; bestea Pauek eskolan margotua. Anaia txikiak lumaren moduko paperezko izar arin bat moztu zuen.

Txinpartak leihoan ikusi zuen bere isla. Lehen aldiz, biziz eta kolorez beteta sentitu zen. Adarrak desberdinak zituen oraindik, baina barrez, kantuz eta besarkadaz inguratuta zegoen. Ulertu zuen ez zuela perfektua edo handiena izan behar une berezietan parte hartzeko eta poza emateko.

Gau hartan, denak lotan zeudela, barrutik egin zuen irribarre. Familia bat aurkitu zuen: ez zuten itxuragatik maite, elkarrekin partekatzen zutenagatik baizik. Eta sustraiak bizirik zituen.

Jaiak bukatzean lorategian landatu zuten, agindu bezala. Urteak igaro ziren, eta Gabonero berriz apaintzen zuten, oroitzapen eta apaingarri maite berriak gehituz. Ez zuten beste zuhaitzik moztu behar izan.

Basoa hazten jarraitu zuen. Familiak paseatzera joaten ziren, naturaz gozatzera, Txinpartaren ikasgaia gogoratuz: maitatua izateko ez da perfektua izan behar. Elkar eta ingurua nola zaintzen ditugun da garrantzitsuena. Izei txikiak etxea aurkitu zuen, eta herriko bihotza

aldatzen lagundu zuen.

Elkarrekin hitz egiteko galderak

Zergatik ez zuen Txinpartak Gabonetako zuhaitza izan nahi? Nola sentiarazten zioten isekek?

Zer egiten du familiak bizirik mantentzeko? Nola errespetatu dezakegu natura?

Zuhaitzik moztu gabe Gabonak ospatzeko zer beste modu bururatzen zaizkizu?

Nola sentitzen da Txinparta zaintzen eta onartzen dutenean? Zure nahiak errespetatzen dituztenean nola sentitzen zara?

Zer erakusten digu ipuinak maitasunaz eta ingurua zaintzeaz?